

БОРБА®

ИЗВЪНРЕДЕН БРОЙ

**КАКВОТО СИ ПОСЯЛ,
ТАКОВА ЩЕ ПОЖЪНЕШ...**

Изборите, отнасящи се до законодателната, изпълнителната, съдебната и местната власти, както и до общонационалните допитвания – референдумите, ведно с другите последици, произлизащи от техните резултати, са и огледалото, **което отразява политическата зрялост на народа...**

Жертвите на комунистическия режим не са забравени

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

**Решение № 37 от 20 януари 2011 г.
за обявяване на 1 февруари за Ден на признателност и почит към
жертвите на комунистическия режим**

На основание чл. 154, ал. 2 от Кодекса на труда

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

Обявява 1 февруари за Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим.

Министър-председател:
Бойко Борисов

Главен секретар на Министерския съвет:
Росен Желязков

РЕШЕНИЕ

на Народното събрание

БЕЗ ДАВНОСТ ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА ПРИ КОМУНИЗМА

Парламентът сне давността върху престъпленията, извършени от комунистическия режим в България.

Така се дава възможност отговорност за мъченията и убийствата в трудовите лагери, както и за насилствената смяна на имената на българските турци, да бъдат разследвани и изправени пред съда. Решението бе взето с гласовете на депутати от ГЕРБ, ДПС, РБ и част от Патриотичния фронт (ПФ) след лют скандал в парламента. Против бе БСП, според която това е “уродливо” и “противоконституционно”.

в. “Труд” (18 септември 2015 г.)

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 64, извънреден брой Книжка гвеста и гвагесета

Октомври 2015

Общински избори – 25 октомври 2015 г.

Уважаеми читатели на сп. „Борба“,

В навечерието сме на изборите за кметове и общински съветници, насрочени за 25 октомври т.г. Във връзка с тях, но и по повод на тях, едва ли бихме могли да кажем нещо по-различно от това, което сме казвали при подобни случаи за изборите през 2007 и 2011 г. Политическата, икономическата и гражданската обстановка оттогава и до днес остава глобално непроменена. Традиционно повтарящи предизборни обещания се тиражират от политическите сили и техните кандидати за местната власт, без оглед на реалните възможности за осъществяването им. Картината не ще бъде пълна, ако не дадем заслуженото място и на платените гласове, заемащи не малка роля в изборния процес.

При такава фактическа обстановка да се включим в ансамбъла на политическите централи на партиите, участващи в изборите, смятаме за противоположно и порочно, а да изнасяме за трети път аргументите си от 2007 и 2011 г. като новост – за недостойно. Затова в този извънреден брой на сп. „Борба“ си позволяваме да използваме интервюта, изказвания и писания в книги на авторитетни за обществото личности, като ги повторим текстуално и посочим източниците ни на информация. С тях посочваме за справка отношението, което сме имали към изборите през 2007 и 2011 г., оставащо и днес непроменено.

Смятаме, че по този начин ще запълним едно информационно „празно пространство“ и ще помогнем за обективен предизборен размисъл.

БОРБА

Общински избори – октомври 2007 г.

Първият тур на общинските избори, проведени на 28 октомври 2007 г., отмина. От обявените след него резултати, както винаги, едни от т.нар. политически елит (самоопределящ се като такъв) останаха доволни, други – не. Победителят е трудно осъдим и оръжието, с което е постигнал победата, в повечето случаи е „отговарящо на общоприетите изисквания”. Кампанията, предшестваша изборите, потвърди това безапелационно.

Наред с дежурните при всички минали избори суперобещания на „партийните елити”, че при тяхна победа ролята на избобиците ще се изсипе върху гражданите и слънцето ще спре на небосклона, за да огрее най-пълно инфраструктурата на населените места, не липсваха и компроматни изненади. Те показаха също колко са жалки тези „елити”, галопиращи към властта, и колко слаби са, за да отговорят на изискванията и очакванията на гражданите. Фактически в предизборната надпревара нищо ново не се каза и нищо ново не се видя, освен покупко-продажбата на гласовете, защото тя беше повторение на познатите ни от миналото главозамайващи голословни суперобещания, проигравани 18 години в предизборните дни. Разбира се, както тогава, така и сега не липсваха заигравки с ликвидиране на бедността, светлото утре, намаляването на безработицата, бюрокрацията и какво ли още не, което демагогията и безотговорността могат да родят. Но забележителното на тези избори беше извадената на показ **партийна корупция**, характеризираща се с покваряването на гласове. Тази търговия се развихри в небивали и непознати размери, с която властта беше безсилна да се справи. Не по-малко беше и показното „екскурзионно” гласуване от български граждани, живеещи в съседните Турция и Македония. За него определена вина носи Народното събрание, което с измененията на избирателния закон му даде зелена улица.

В посланията си до избирателите нито една политическа сила, участваща в изборите, не се извиси с показване на гражданска зрелост

за умереност в обещанията си. Те валяха като пролетен дъжд, който не проникна дълбоко в съзнанието на избирателите, за да ги мотивира и мобилизира към избирателна активност – показател за представителността на институцията. Напротив, при тези избори, в сравнение с изминалите през последните 18 години, тя се оказа най-ниската, гравитираща около 35 процента. Това е сериозно „бие на камбаната” за срив в доверието на народа към политическите партии, неотговарящи на изискванията на времето за утвърждаване на гражданското общество и прохождащото ни демократично развитие. Затова народът гледаше, слушаше, преценяваше и в изборния ден отсъди: За този партиен „елит” не си струва да се гласува. Колкото това се правеше, погледът се прикова към партии и личности, неопорочени от партизанщината на изредилите се във властта традиционни нейни консуматори, прехвърляйки си я „като момиче за удоволствие от улицата”. И не на последно място трябва да се отбележи, че не малка роля в изборните резултати имат продължилите вече 45 дни протести на работещите в областта на образованието в защита на справедливите си искания за положения от тях труд. Те заслужават нашата подкрепа и внимание за усилията си да подготвят утрешните строители на нова България.

И последно! Вярно е, че по закон изборите за местни органи на управление са мажоритарни. Но...

Един френски юрист – Паїе, при съдебен процес се обръща към съда и казва: „Господа съдии, наистина самопризнанието е царица на доказателствата, но когато тази царица премине през префектурата, много често загубва девствеността си.”

Дали обвързаността на кандидатите за кметове с партиите, които ги посочват и чиито заложици те стават, не противоречи на мажоритарния принцип, е въпрос, който остава открит. И дали те остават девствени е също въпрос, чийто отговор не е еднозначен!

БОРБА

Избори за кметове на общини и общински съветници – 30 октомври 2011 г.

Общо население на България –	7 364 570 души
Имащи право на глас граждани –	6 933 748 души
Упражнили правото си глас –	3 593 751 души
Процент на гласувалите от имащите право на глас –	51.83%

Едно от условията преходът от тоталитаризъм към демокрация да стартира успешно и да се извършва в съгласие със съществуващата конституция е строго изпълнение на съществуващото законодателство. Когато тези изисквания не се изпълняват с мисълта, че те могат да бъдат дезавуирани, че преходът ще да стане въпреки тях и се партизанират, страницата на демокрацията и свободата се затваря, за да се даде място и се отвори тази на превратното тълкуване на законността. И тези противоконституционни действия дошлата на власт върхушка узаконява с допълнение или изменение на конституцията, а не рядко и с приемане на нова конституция.

Открит остава въпросът **как и защо** у нас, в България, преди 22 години „преходът“ тръгна по втория път и оттогава нито излизаме на спасителния бряг на истинската, цивилизована демокрация, нито успяваме да отстраним препятствията, оставени по пътя към нейното осъществяване от ратниците на комунистическото строителство. Как и защо след отхвърлянето на комунистическата диктатура на политическата арена излязоха не десетки, а стотици политически субекти, на които програмните идеологически и тактически пътища са еднородни, а действията ги изправят на барикадите един срещу друг, което продължава и до днес? И за забелязване е, че това противоборство по невидими пътища се импулсира за нови и нови борби, като основният въпрос – **коя е причината за злината?** – се тласка за разрешаване в едно бъдеще неопределено време.

Отговорът е еднозначен!

Затова защото архитектите на българския преход (мозъчният тръст на комунизма) бяха закодирали в него той никога да не бъде извършен. Ако обаче бъде осуетен залогът,

ръководните места и при новата обстановка да бъдат заети от правоверни на комунизма функционери и гравитиращите около тях в миналото доносници, информатори и сътрудници на бившата Държавна сигурност. Тя, Държавна сигурност, имаше начин чрез изваждане на показ на досиетата им, при „непослушание“, да ги изхвърли извън борда на кротко окопалите се в нея „демократи антикомунисти“, за каквито се представяха пред обществеността. За архитектите и строителите на българския преход той беше силно охранявана бариера от правоверни марксистически-ленински и пазителите им – органите на Държавна сигурност, в чиито барикади да намерят интелектуалната си и политическа смърт не само борещите се за осъществяване на истински преход, но и само мислещите за него.

Резултатите са пред нас! Вместо изчистване пътя на България към демократично развитие от функционерите на тоталитарно-комунистическата власт, се оказва, че те са тези, които и занапред ще развяват привидно знамето на демокрацията, а фактически ще копаят нейния гроб. Трагично, но факт!

В потвърждение на това, което казваме, комисията по досиетата предизборно излезе с доклад, че 276 от кандидатите за кметски кресла, предложени от партиите, участващи в изборите, са били сътрудници на бившата Държавна сигурност – репресивния апарат на комунистическата партия (сега социалистическа). Ето и по бройки от кои партии са предложени:

Движение за права и свободи – 59.

Българска социалистическа партия – 43.

Партия ГЕРБ – 26.

Партия „Ред, законност, справедливост“ – 20.

Коментарите кой на кого служи и кой кого обслужва са излишни!

Останалите сътрудници на Държавна сигурност, предложени от политическите партии за кметове – до числото 276, са по предложение на другите политически сили.

Този факт – че сътрудници на Държавна сигурност се предлагат за кметове от политическите партии, които заявяват принадлежността си към център-дясното политическо пространство (освен БСП) – само по себе си говори твърде много и смущаващо за тяхната чистота и борбата им за демокрация. **Той, разбира се, не е неочакван. Той потвърждава това, което се върти в главите на гражданите. На кого служат самите партии, които ги предлагат, и на кого ще служат те – кметовете, посочени от тях.** Ето тук най-ясно „изплува“ търсеният отговор във връзка с така наречения преход – **как и защо** така се случува, че преди 22 години той не покри очакванията на народа. Подобни данни Комисията по досиетата изнесе за различни сектори на политическия и икономическия живот – в областта на образованието, здравеопазването и други сектори на публичната администрация. И какво?... Нищо! Нищо, защото както казва народът: „Вълк не се пуска в кошарата да пази овцете.“ Това именно направиха „големите демократи“ в зората на демокрацията, за да берем днес плода на лъже демокрацията. Те посадаха зрънцето, погадено им от червените

глашатая като първи ешелон, което да отгледа втори, трети и четвърти, и засипа със зърната си надеждите на българския народ за демокрация и свобода.

Както се развиват събитията, не е далеч денят, в който неузрели още политици, не един, а много, ще се помъчат в предизборната кампания да ни внушат, че обичта към България преминава през обичта към една друга държава. Отговорно трябва да заявим, че такива изявления бяха на дневен ред в едно друго време. Сега е вече късно. Тук, в България, сега няма чужди щикове, на острието на които да поднесат на „блюдо“ властта, за да дерействат получените я над българския народ. Тук е мястото да отбележим, че и тогава обичта към родината никога не е била производна от обичта ни към друга държава. Днес да се говори това най-малкото е лош усет за реалностите и лоша услуга на партията, към която принадлежи. Но тук е мястото да отбележим, че въпреки това обичта на българите към родината нито тогава, нито сега е била производна на каквото и на когото и да било. Народът узява от ген на ген.

Все пак да не загубваме вяра, че и за българската демокрация ще задуха попътен вятър! Това ще рече да не изхвърляме платната, които ще са необходими да вдигнем за пътя ни към нея.

БОРБА

Проф. д.п.н. В. Борисова

Усещането за независимост

Усещането за независимост е психично състояние, което се проявява в ситуации на избор на действия, към които се насочва човек в своя индивидуален път на развитие. Това усещане се развива, обогатява и дава спокойствие в неговите изяви. Животът е непрекъсната последователност от ситуации, в които необходимостта от предпочитани действия формира облика на всеки от нас с отношение към всичко, което ни заобикаля. Показаното отношение с усещане на независи-

мост не става личностна принадлежност без независимостта да съществува като статут на държавно устройство в Родината и възможностите на отделната личност в избора ѝ на действия, да залага на своето желание и отношение, към това което прави.

Годината е 1908. Желанието на обществото с усилията на държавното управление в Търново се обявява независимостта на България с акт за независимост, който създава условия това усещане за самостоятелност и

спокойствие да изригне от душите на хората и раздвижи самочувствието на целия народ. Незабравимите думи, отправени от Княз Фердинанд в Манифеста към българския народ: Турция и България – „свободни и независими една от друга, ще имат всички условия да създадат и уякчат приятелските си връзки и да се предадат на мирно вътрешно развитие“, са знак не само за промяната на отношенията към България от Великите сили, но и на отношението на човека към неговата Родина и личностното му израстване в нея. Изминали са повече от 100 години... Тази надежда за реални стъпки за промяна е уморена от политическа недалновидност. В последните 25 години само се поддържа пламъка, без да му се дава сила за стабилизиране на демократични отношения в Европа с истинска подкрепа на хората да се чувстват независими. Вместо независимост да струи от отделната личност по посока на инициативи за създаване на благоденствие за обществото, се оказва, че с „независимите“ си хрумвания и действия отделни лица безотговорно, възлѣбени в своя просперитет, манипулират гържавата за сметка на народа. Мярквата отгавана е нарушена, но възможността на човека не е отнета, за да бъде независим в избора си, ако усещането за независимост не е притъпено от натиск, изнудване, фалшиво сприятеливане и надежди за обогатяване...

Уникалното у човека откриваме в неговите промени, настъпващи в онова вражда не в условията на живот, което съпътства неговото развитие. Всяка ситуация, от ранните години до дълбока старост, стимулира възможностите му за адаптация. Наследствените, вродените и придобитите в развитието особености се отразяват на неговата отзивчивост в различните ситуации, а натрупаният опит – с уменията за общуване, показва силата и слабостите в човешките взаимоотношения. Оставаме изненадани, че деца, отгледани в едно и също семейство, израснали при едни и същи родители и семейна атмосфера, показват невероятни различия в характера и поведението. Тогава се питаме: На каква основа са различията и с какви предизвикателства се справя всеки ген човек, за да преодолява сътресения, да избягва

конфликти и открива равновесието в себе си, за да се развива с усещане за независимост. На практика не съществуват рецепти, защото предизвикателствата се впитат в динамиката на ежедневието. Те стимулират и променят непрекъснато отношенията, отразяват човешкия характер. Трайните черти в характера показват различия и специфични особености, които с очакванията моделират поведението.

Честото разминаване на очакванията с възможностите не е ли предизвикателство в натрупването на опит и неразвитото усещане за независимост?

В динамичните връзки и взаимоотношения се открояват качествата на характера, които са в състояние да се справят с предизвикателства на всеки риск, застрашаващ избора на човека. Стратегиите за преодоляване на рисковите ситуации показват различията между хората и възможностите на развитието в характера. Дали само в развитието на характера са предизвикателствата на различията между хората...? Сигурно не! Защото човекът е микрокосмос и само в предизвикателствата може да открие и опознае себе си. В ситуации на избор с усещането на независимост и свобода!

Ценностите у човека се развиват в условията на общуване. В общуването се организират, стимулират и насочват възможностите за изява на всеки, но стават значими само тези ценности за личността, към които тя е показала своята отзивчивост. Чувството за свобода и независимост е първата необходимост, която създава настроение и стимулира активността у човека. За детето е много важно да чува ясни послания от хората, които го възпитават. Когато посланието не е ясно, то се обърква. Неуточнява детските си представи и трудно влиза в логиката на своите действия. С подмяната на думи в неговото развитие се появяват проблеми в неговите отношения.

Поради липса на опит и неразвити социални умения изборът му се затруднява. В училищна възраст се осъзнават понятията свобода и независимост. Можем да сме сигурни, че, когато ориентирането и осъщест-

вяването на постъпката са синхронизирани с активността показана от детето, се развива усет към свободата, която е рожба на независимостта.

Тези трудности се наблюдават при децата поради липса на опит и знания, на неразвито умение за избор. По-късно, и като възрастни такива, деца трудно вземат решение за действията си. Наблюдава се безсилието им и когато вече са възрастни. Причината е в недостатъчната яснота на понятията, с които си служим. Например „свобода“ и „отговорност“. Търсим свободата и заявяваме, че в нея е силата на демокрацията, а не полагаме усилия за развитие на отговорността, възможно ли е това? Двете понятия са обвързани така, че едното не може реално да съществува като израз на поведение без другото. От разминаването се подхранва хаосът.

Човек действително е свободен, когато е осъзнал отговорностите си в живота и показва своята гражданска позиция чрез независимост. А в реалния живот ни се напраща

свобода с осъзнаване на задължения. Задължението е външен натиск, принуда, чужда намеса – несъобразено насочване на личността от груг към действие. Това не е независимост. Отговорното и независимо поведение трансформира изискванията на обществото в нагласи за осъзнаване на действията като приемливи, но едва когато личността е убедена и действието се мотивира от самата нея. Тогава тя пристъпва към отговорно поведение. На тази основа е приемливо с отговорност да отстояваме свободата като необходимост и ценност в живота чрез нашето усещане за независимост!

Изборите в обществото са най ярките примери човек да осъзнае има ли своята свобода и независимост при гласуването? Осъзнава значимостта на своите действия и приноса на неговия глас за общественото развитие.

Поривът е само външна сила, обстановка за миг го е родила, но зад него с истинска подкрепа – мотивиран за изява е човекът... !

Димитър Х. Попов

Потъването на Европа

Човешкото въображение не е чак толкова оригинално, че да измисля за принципно едни и същи явления различни решения. От което следва, че резултатите от всички тях са разпознаваеми. Или казано с други думи – си приличат.

Горните редове написах, за да напомнят на читателя нещо, което винаги съм твърдял в моите писани слова, а именно, че нищо от онова, което е било някога в миналото, не сме го избегнали в сегашното време. Повтаряме го само под друга форма, с по-различни външни знаци и на по-високо техническо и технологично ниво. Това е и причината много от тези „повторения“ да не ги разпознаваме, особено тези от нас, които нямат навика да поглеждат през рамото си назад в историята.

Между края на IV в. и средата на XIII в. сл. Хр. в Европа, в Централна и Източна Азия на няколко големи вълни нахлуват войските на могъщи империи, наречени от по-късните историци „варварски“. Пред тях панически бягат

по-малки и слаби скитнически племена, които се прехранват с животновъдство и с грабежи. Опустошенията, които причиняват първите, само подсказват бедствието, което очаква уседналите по онова време народи на Европа и Азия. Защото Атила – вождът на хуните, е една реалност. И неговата мисия е да разрушава, да убива и да предизвиква ужас. Така например към 440-450 г. Балканският полуостров и Източната Римска империя (Византия) поемат ударите на хунските орди. В следващите няколко години Рим, а също Галия и Германия, стават обект на принципа на „опожарената земя“ – принцип, придобил гражданственост много по-късно, през първата половина на XX век. И така до смъртта на великия тиранин Атила през 453 г., след което страховитата му империя започва да се разпада.

Нахлуването на хуните в Европа през втората половина на IV в. предизвиква сериозни размествания сред местните варварски племена, които изобилстват на континента.

Много от тях засилват натиска си върху това, което е останало от могъщата някога Римска империя. Така през 410 г. Аларих – един от вождовете на вестготите, преодолява съпротивата на Рим и подлага града на разграбване и опожаряване. Примерът е заразителен и по-малко от половин век по-късно друг варварин – Одоакър, главатар на вандалите, зачерква окончателно абтентичната гържава на римляните, наричана през последните столетия Западна Римска империя. За да напомня може би на следващите поколения, че историята не е чужда на иронични случаи и събития, последният император на Рим носи името на легендарния основател на Вечния град – Ромул Августул.

Осем столетия по-късно, в началото на XIII в., от степите на Централна Азия се появява един друг велик завоевател и гениален пълководец – Чингис хан. За около две десетилетия – между 1206 и 1227 г., изниква империята на монголите, която се разпростира върху по-голямата част от Азия и източните територии на Европа. За близо три столетия при Чингис хан и приемниците му са покорени Китай, Индия и руските княжества. Загубва независимостта си и българската гържава при реките Волга и Кама – пряка наследница на Стара Велика България на кан Кубрат и на първородния му син кан Баян.

Големите завоевания, войни и конфликти в историята винаги са причинявали и големи разрушения, унищожения на хора и на стопанства, разделяне на семейства. Носили са глад, мизерия, болести и безперспективност. Всичко това е ставало причина за огромни размествания на човешки маси, на бягство към по-спокойни райони за обитаване и препитание. Примерът на най-решителните в търсене на нов живот е „заразявал“ все повече и повече и останалите, колебливите, и така човешкият поток се е превръщал в пълноводна река, дори в стихия, която е преодолявала всяка съпротива по пътя си към спасението. Това явление в историята се нарича Велико преселение на народите...

Драги читателю, да ти звучи някак познато всичко това? Да откриваш аналогия или съвпадение между „тогава“ и „сега“ на всичко, което се извършва пред очите ни?

За съжаление проблемът вече не е в ставащото. Проблемът е в причините и особено в последиците на явлението. А за тях, за истинските причини и за последиците все още не се говори. Все още се мълчи. Дори някак гузно се мълчи, може би от предпазливост или направо от страх някой от новите „велики“ да не се разпознае със свои действия или със свои политики.

Интеграцията към Западна Европа започна някъде от средата на XX в. – тогава, когато търсеци работа и по-добър начин на живот хора от Северна Африка, Турция и комунистическата еретическа Югославия на маршал Тито пристигаха на големи групи в Западна Германия, във Франция, в Италия и Испания, а не малко и в скандинавските страни. Тези хора попълваха нуждата от работна ръка във възстановяващите се икономики с помощта на инвестициите по плана „Маршал“ на западните страни и особено на перспективния напредък, който отбелязваше набиращата мощ икономика на Федерална република Германия.

Когато в началото на 90-те години на миналия век се сгромоляса комунистическата руска империя, загинала от глобални амбиции и вътрешна икономическа немощ, в страните от Западна Европа работеха около 5 милиона имигранти. Половината от тях бяха вече добре интегрирани в стопанството на Федералната република и в нейните осигурителни системи.

За малко повече от едно десетилетие Съединените американски щати се оказаха в ролята на „самотния рейнджър“ на върха на своята мощ и на своите отговорности. Появи се понятието „еднополюсен модел“, който на практика изключваше другото утвърдено разбиране за „баланс на силите“ или за т.нар. статукво. През този период се разразиха войните с Кувейт (1990), с Ирак (1991), пак с Ирак (2003), с Афганистан (2001), смъртоносните битки срещу Ал-Каида и другите терористични организации в Африка, Азия и страните от Европа и Америка; терористични набези срещу Световния търговски център в Ню Йорк и срещу Пентагона (11 септември 2001 г.), в метрото на Лондон няколко години по-късно и на много други обекти в Йемен, Сомалия, Конго, Египет, Афганистан и т.н.

Към края на първото десетилетие на XXI в. в страните от Магреб, в Египет, Либия и в значителна степен в Сирия станаха т.нар. „Фейсбук и интернет революция“. Казвам така наречените, защото по-елементарно и по-смешно обяснение за вноса на революция и за създаване на „обществено мнение“ в бедни и потиснати общества като тези от страните в Близкия изток и Северна Африка с помощта на Фейсбук и интернет не би и могло да се измисли. Не би и могло, ако не ставаше въпрос за великолепно проведени манипулативни мероприятия от специалните служби на страни, които в собствените си държави се придържаша ревностно към принципите на демокрацията и на човешките права. Но този небралгичен район беше и е пребогат на енергийни суровини. Освен това той е и силно конкурентен от други големи играчи – съюзници, потенциални врагове и на какви ли не още възможни изненади. Така че експериментът си заслужаваше да се осъществи, макар че в него нямаше нищо оригинално. Просто апаратчиците на големите световни корпорации повтаряха експеримента на Владимир Улянов – Ленин, да осъществи в Русия социалистическо общество, страна, която току-що се беше разделила с императорски декрет с крепостничеството и с крепостното право. Аналогията със страните от Близкия изток и Северна Африка е повече от очевидна. Още повече, че някои от тези страни се доминираха от племенни родове и кланове и бяха под влиянието на мощни религиозни фактори и движения (Либия, Сирия, Ирак, Египет, Алжир). Не беше трудно за добрите анализатори да предвидят, че целта на експеримента „фейсбук и интернет“ във въпросните страни едва ли беше да се утвърждава демокрацията и парламентаризмът и още по-малко да бъдат защитени човешките права, свободи и благосъстоянието на хората. Получи се точно обратното. Тираните бяха свалени. Кадафи беше показно убит, а Мубарак отиде на съд. Но вместо тези акции да доведат до пропагандираните блестящи резултати за целия регион, последиците се оказаха плачевни. Преди всичко държавността, доколкото съществуваше, и наложените от нея правила на поведение беше тотално унищожена. В не по-добро състояние се оказа икономиката на

страните и особено сигурността, контролът и експлоатацията на петролните и газовите находища. От нововъзникналата обстановка търговските отношения на страните от Северна Африка и Близкия изток с големите им партньори от Южна Европа бяха на практика прекъснати, а загубите и за двете страни се изчисляваха на десетки милиарди долари. Отсъствието на каквато и да е власт в нейния реален смисъл, в страни като Либия, Ирак, големи територии на Сирия и Египет, а отчасти и в Алжир и Тунис, поощри различни форми на тероризма в региона, най-унищожителните от които се оказаха самоубийствените атакти на „ислямските мъченици“ с коли бомби и други средства. Всичко това доведе до масов страх в тези общества, до пълно замиране на всякаква стопанка дейност, до разширяване на безработицата и до задълбочаване на мизерията, болестите и глада. Освен всичко това в безвластните райони на Сирия и на Ирак като че ли от нищото възникна „Ислямска държава“, изникна една нова Джамахирия, дълбоко вкопана идейно в началните векове на агресивния ислям. Тогава, когато конницата на Мохамед създава с огън, меч и кръв Арабската империя, идеолозите на „ислямска държава“ пропагандират образуването на халифат като единно държавно-религиозно образувание, обединяващо всички правоверни мюсюлмани по света. И докато идеите и жестокостта на прилаганите политики разрушават и завладените територии от Сирия и Ирак паметници на древни култури и цивилизации, армията на „правоверните“ представлява съвършено модерна военна структура със съвременен въоръжение и авторитетно командване, в състава на което познавачите на района различават бивши генерали на Сагдам Хюсеин и военни експерти и логистици с чуждестранен произход. С такъв произход са и близо 20 хиляди наемни бойци – професионалисти от Европа и Северна Америка. Остана само, поне на пръв поглед, енигмата кой и защо акушира чудовището „Ислямска държава“ и какъв е интересът му от това. Най-близкият логичен и възможен отговор е това изкуствено създадено образувание да продължи да „притиска“ режима на президента Башар Асад, с което да доведе и до неговото пагане от власт. Естествено, в

целия регион са ангажирани не само икономическите интереси на големите корпорации, но и геостратегическите интереси на великите сили, които се стремят да изместят или запазят влиянието и позициите си в района. А това предполага изостряне на проблема, дълбочаването на разрухата и несигурността и раздвижването на още по-огромни маси от бежанци, които тръгват на север по суша и по море към Елдорадото на спокойствието и препитанието наречено Европейски съюз. По този начин „руचेите“ и „потоците“ от хора, които повече от три десетилетия прииждат в Европа (засега в нейната западна половина) от Африка и Азия, се превръщат в пълноводна река от стотици хиляди и милиони отчаяни, гладни и озлобени хора. Защото ръката, която подава хляб, в даден момент може да бъде отхапана с благо, което подава...

Възниква въпросът имат ли заинтересуваните институции в Европейския съюз и в основно засегнатите от имигрантите страни информация или дори само представа за тяхната численост в отделните страни от Западна Европа и в ЕС като цяло? Засега отговорът е приблизителен. Той се движи от 3 до 10 процента спрямо 500-милионното население на Европейския съюз. На този въпрос и на последиците от него ще се върна след малко. Защото последиците на този въпрос са разположени дълбоко в идващите десетилетия на нашия континент и е напълно възможно да променят неговата идентичност и цивилизационна принадлежност.

Ако има обаче оцетена страна от непрекъснато възникващите проблеми и неблагоприятния по неговите южни и източни граници, това е Европейският съюз. И това в продължение на близо едно десетилетие. Разгромът на режимите в Северна Африка и Близкия изток дестабилизираха непоправимо региона и го направиха непригоден за инвестиционна дейност и за стокообмен. В същото време арабските общества, които са демографски млади общности и традиционно агресивни, останаха с чувството, че са измамени. По този начин вековната омраза срещу „кръстоносците“ и неверниците се разгоря с пълна сила.

На изток границата от Балтийско до Черно море се опъна като тетица на боен

лък в един изкуствено създаден и поддържан конфликт Украйна-Русия, привидно заради „анексията на Крим“, забележете, „от режима на Путин“. Но в международното право фигурират не режими, а държави. Фигурират страни. В същото време, когато се застъпва принципът на суверенитета и ненакърнимостта на границите, не се ли отнасяше това и за **страната** Югославия (края на 90-те години на XX в.), за **страните** Либия, Египет, Алжир, а сега и Сирия? И всичко това пред пълната безпомощност на една световна организация, която все повече заприличва на старото Обществото на народите. Нещо твърде опасно...

В много голяма степен САЩ, а защо не отчасти и Русия, се страхуват от създаването в близко бъдеще на една обединена Европа, вече като държавно образование с централизирани управленски структури и своя независима, съобразена със собствените ѝ интереси и политика. Страхуват се, че една такава Европа, именно поради новия ѝ статус, ще престане да бъде това, което Збигнев Бжежински беше нарекъл „протекторат на САЩ“. Страхуват се, защото сегашният икономически гигант и политическо джудже Европейски съюз, преструктуриран един ден в Европейски съединени щати, в новата си същност би променил решително глобалните силови полета в едно ново, може би, по-справедливо световно равновесие. В една такава нова обстановка САЩ вероятно не биха могли да запазят позициите си на „самотен рейнджър“ на върха на своята глобална мощ и на своите отговорности. А твърде трудно е за този, който е на „върха“, да разбере, че вече не е сам на този връх, че има и други партньори. Твърде трудно е за разбиране, но като цяло е по-безопасно.

* * *

А сега да се върна на имигрантските вълни, които прииждат към страни от западната част на континента. Преди всичко искам да подчертая, че всякакви мерки, инициативи и действия на европейските институции, които се опитват да ограничат това движение на отчаяните от Юг и Изток, да го поставят в някакви рамки, да създадат квоти или норми, свързани с европейското законодателство и с разбирането за хуманност, няма как да се случат. Защото става дума за „разлом“ (изра-

зът е на Самюел Хънтингтън: „Сблъсъкът на цивилизацията“, „Кои сме ние“ и др.). А това означава основни различия във възгледите за живот, в начина на мислене и на всички поведенчески действия и процеси. В основата са богат комплекс от фактори на няколко нива. Ще спомена само някои от тях като: климат, поминък, нрави, обичаи, начин на живот, религиозна митология, нетърпимост към „другостта“, устойчива демографска жизненост, силно ограничен стандарт на живот, традиционна агресивност, идеен и религиозен прозелитаризъм (като средство за оцеляване) и др.

Изброените различия определят и т.нар. основен фактор „разломна несъвместимост“, който, от една страна, силно привлича огромния мигрантски натиск към Германия, Скандинавските страни, Франция и Великобритания, докато от друга страна, отхвърля изцяло европейските цивилизационни и религиозни норми и принципи. Това противоречие има своята базисна основа. Защото преселниците от предишните периоди, за които вече говорих, са създали своите **паралелни** общества. Тези общества притежават своите джамии, религиозни училища и институции за взаимопомощ. И в тях живеят хора, вече трето поколение араби, турци, афганистанци, сирийци, иракчани и др., изповядващи исляма. Само единици от тези, вече уседнали имигранти, са загубили своята идентичност и не са запазили враждебността си към хората и страната, която ги е приютила.

Тези затворени ислямски общества в големите градове на Западна Европа са истинска бомба със закъснител и потенциална заплаха за сигурността на Европа и на нейната християнска цивилизация. А може би за самото ѝ оцеляване като такъв тип цивилизация. И тук си заслужава да спомена за едно интервю на Муамар Кадафи от февруари 2006 г. пред немския вестник „Нойен Райн Цайтунг“, в което предрича, че „може би един ден ислямът ще господства над Европа“.

Ще спомена само една от възможностите. След около две десетилетия претърпелите поредната „демографска експлозия“ ислямски паралелни общества в Европа посредством „острието им“ – генерацията до 25 години, ще прибегне до някаква форма на „мирно“ ет-

ническо прочистване. А то може да се изрази като изкупуване на недвижима собственост, налагане на господстващ етнически климат, верско „задушаване“ чрез преобладаващите молитвени храмове на мюсюлманите и други форми на въздействие. Практика съвременна и с богатата история.

И още един щрих, неизбежен със своята реалност. Една напълно достатъчна част от активните поколения на Европа едва ли така безропотно ще приемат перспективата да бъдат ислямизирани. А това ще предизвика неизбежен взрив на национализъм и на организиран силов отпор, многообразен по форма, по съдържание и по идеологическа мотивация.

За съжаление имигрантският проблем на Европа е твърде стар и би трябвало досега бюрокрацията на Европейския съюз да е изработила политика за неговото преодоляване. И не само европейската бюрокрация, но и тази на ООН. Но като всички познати бюрократи и тези на големите общности и институции не могат да се похвалят с интелигентност, с аналитичност и с трудолюбие. Ето защо логично ще прозвучи, ако един ден европейските граждани биха дали доверието си, при това масово, на такива движения (исторически познати с други налудности), които биха ги предпазили от ислямска асимилация. И в заключение ще цитирам кратък пасаж от американски анализатор по този въпрос отпреди близо три десетилетия:

„Населението на страните от Запада се страхува не от нашествието на армии и танкове, а на мигранти, които говорят други езици, почитат други богове, принадлежат към друга култура, и се страхуват, че те ще им отнемат работата, ще се настаният на земите им, ще се издържат от социалните им помощи и ще бъдат заплаха за техния начин на живот“ (Weiner, Global Migration Crisis, p. 2).

Какво може да бъде решението на проблема? Най-вероятно отговорът трябва да се търси извън Европа. В страните, откъдето имигрантите са тръгнали. Именно там условията на живот трябва да се приближат до западноевропейските. При това без по-нататъшно забавяне и тѣпчене на едно място. Натам би трябвало да бъдат насочени усилията и на ООН, и на Европейския съюз, и на световните банкови институции.

Слово на Неврокопския митрополит Гервасий, казано след молебена в параклиса „На всички български мъченици – жертви на комунистическия терор“, на 9 септември 2015 г.

Скъпи в Христа Иисуса отци,
братя и сестри. Днес се навършват 71 години, откакто над благословената от Бога българска земя падна комунистическият мрак.

Несъвместима с християнството, комунистическата идеология нанесе непоправимо страдание на българското духовенство и вярващ народ. На вярата и любовта в Спасителя наш Господа Иисуса Христа, на любовта към човека и вярата в доброто, на християнските добродетели комунистическата идеология противопостави безбожието, насилюето и човеконенавистта. Основна задача на

комунистите стана изкореняването на християнската религия и превръщането на християните в безбожници. Точният брой на новомъчениците, имената на мнозина от тях и обстоятелствата за тяхната смърт ще останат неизвестни. Убийствата са извършвани масово – в тъмни нощи и в усойни места, а трупове им изгаряни, хвърляни в пропасти и реки, заравяни в общи ями. Комунистите убийци ги изгаряли живи, обезглавявали ги, хвърляли ги в дълбоки планински пропасти. Убивали ги с камъни и колове. Чупели костите им. За тях колко правдиво звучат словата на блаженопочиналия страдалец и мъченик екзарх Стефан, който казва: „За тия покойници не бива да плачем, за праведници не се плаче. Нека Бог им даде мир и покой. Те са безсмъртници на българското небе. Те ще бъдат у нас българската съвест и дух, а да отворим очите си и видим гибелта, към която ни водят пагубното безверие и идеите на комунизма.“

Но не за прослава подвизите на тези български новомъченици сме се събрали днес. Не за да се поклоним и да изпросим тяхното небесно застъпничество пред Бога, а да заклеим и прокълнем комунизма – най-голямото зло, което е сполетяло България в най-новата ѝ история. Комунизмът, отгледан в империята на злото и наложен със силата на нейната армия, който вилня с нечуван терор, убийства и неправди в продължение на повече от 45 години в Родината ни.

Наистина този комунизъм заедно с партията, която го прилагаше, бяха обявени със закон за престъпни от най-висшата институция на държавата ни – Народното събрание. Но какво от това!? Някой да е чул, да е видял, да е прочел, че този закон се изпълнява? Че са взети някакви мерки срещу посочените престъпници? Няма такова нещо. Напротив – те не само не са наказани, не са забранени, но даже имат наглостта и продължават да управляват, прикрити зад фалшивата фирма – Българска социалистическа партия.

Нашият гневен протест отправяме преди всичко към управниците ни, които продължават да създават условия за съществуването и виреенето на комунистическата язва. Но заедно с това ние предупреждаваме младите поколения и всички наши съотечественици,

че както и да се маскира комунизмът, същността му остава една и съща – терор, лъжа и безправие, а най-мощните съюзници и крепители на тази червена напаст са нашето равнодушие, апатията и примирение.

Ние никога не трябва да допуснем те отново да ни завладеят, а винаги да бъдем непримирими воюващи срещу това сатанинско творение. Нека нашето проклятие достигне поддръжниците и разпространителите на този политически СПИН. Не за отмъщение, даже не за възмездие, а единствено за да предпазим младите поколения и бъдещето на Родината ни от тази злокачествена зараза. В името на светлото бъдеще на България нека решително и клетвено заявим:

Никога вече комунизъм!

9 септември 2015 г., София

Никога вече комунизъм

През юни 2007 г. във Вашингтон бе открит Мемориал на жертвите на комунистическия режим в целия свят.

Репортаж на дописника на италианския вестник "La Stampa" Маурицион Молинари във Вашингтон, публикуван на 13 юни 2007 г. със заглавие

Демокрацията не е сигурна. Да гagem отпор на злото

Кубинсѝу жежабцум ветерабу или южноvietнамската армия, китайски артисти, депутати от Прага, Варшава, посланици на източните страни и голям брой американци с побелели коси, свидетели на дуела „Студена война“ – всички седнали заедно пред Мемориала на 100-те милиона жертви на комунизма. Паметникът е първият в света, посветен на мъчениците на комунизма от Китай до Източна Германия, и представен от „Богинята на демокрацията“ с черти на лицата на китайските студенти на площада Тянанмън през пролетта на 1989 г. За откриването американският президент е избрал символична дата: двадесетгодишнината от речта на Роналд Рейгън в Берлин, в която иска от СССР, в лицето на Михаил Горбачов, събарянето на

Берлинската стена. Лица и речи, които се настаняват върху сянката на „Богинята на демокрацията“ и подчертават една Америка, решена да запази спомена за жертвите на комунизма като предупреждение срещу тиранията през XXI век. Пред многобройна публика с шапки и дрехи, накичени с надписи: „Тайван“, „Свободна Куба“ и „Южен Виетнам“, пее руска певица от Санкт Петербург, града на Владимир Путин, и след това дава микрофона на Пиетро Самби – посланик на Ватикана, който в своя религиозен призив описва миналото столетие като „столетие на жертвите на комунизма“.

Мемориалът е създаден по инициатива на двама видни членове на Консервативната партия – Лев Добриански и Лий Едуардс, като последният в изказването си припомня как „Рейгън произнася своята реч в Берлин без съгласието на държавния секретар Джордж Шулц и личности като Колин Пауъл, който се страхува от раздражението на Москва“. Публиката аплодира против „скептичните американци, които се колебаят при защитата на свободата“, по думите на Едуардс, който дава думата на члена на Демократическата партия Том Лантос, президент на Комисията по вътрешните работи на Американската камара. Останал жив от антинацистката и антикомунистическата борба, той обобщава: „Свободата победи нацизма и комунизма, тя ще победи и ислямския радикализъм на Ахмадинежад“. „Европа нямаше да бъде свободна без САЩ, Ширак забрави падналите американски войници в Нормандия, Шрьодер – храните, пренесени със самолети на обсадения Берлин. Със Саркози и Меркел на тяхно място връзката ни с Европа може да се подобри“, добави Лантонс сред оващите на публиката, давайки на Шрьодер прозвището „политическа проститутка“ за това, че е записан във ведомостта за заплати на енергийния гигант, свързан с Кремъл. Идването на Буш засилва вълнението на публиката и той отговаря с изреждане на имената на убитите от ръката на комунистите: героя антинацист Паул Валенберг, полския свещеник Попелушко, кубинци, китайци, избити от Мао, умрелите от глад украинци по нареждане на Сталин. „Богинята на демокрацията – завършва речта си американският президент – трябва да ни напомня суровия урок на Студената война – свободата не е осигурена, злото съществува и трябва да му се противопоставим, днес целта на тероризма – този, който ни атакува на 11 септември, е тирания.“

Виетнамският поет Нгуен Чи Тиен, с 27 години затвор на плещите си, плаче от радост, докато до него една жена на около 70 години, англосаксонка, протестантка, с черна лента на ръката в знак на почит към мъжа, загинал за Америка по време на Студената война, вика „Браво!“.

Превел от италиански **К. Найденов** – Торино, Италия
(Архив „Борба“)

Актуално

Бежанската вълна прилича на Великото преселение

Мнение, представляващо днес огромен интерес

Журналистката Галина Данкова разговаря с директора на Археологическия институт и музей към БАН доц. Людмил Вагалински по повод бежанската вълна към Европа, засегнала директно и нашата страна

(Препечатка от в. „Сега“, 24 септември 2015 г.)

Може би малко по ирония на съдбата в немския град Инголицад миналата седмица се състоя традиционният 23-ти Международен археологически лимесконгрес. Казвали ирония,

защото някога територията на днешна Германия е била обикновена провинция на Рим. Днес ролите са сменени. Бившата периферия е център на Империята, мотор на Европейския

съюз, а още и... най-желаната дестинация на народите от цял свят. Ако някога благоденствието и Велик Рим е бил наричан „миража на Юга“, то сега с чиста съвест можем да наречем Германия „миража на Запада“.

Лимес (limes) в превод от латински означава „линия“ „охранявана зона“, „ограждение“, а също и териториалната граница на Римската империя. Лимесът е бил като живо същество – появява се, расте и укрепва, променя се, придвижва се и в крайна сметка бива разрушен и безпощадно унищожен от варварските народи.

„Темата за границите в Европа е много актуална в момента поради бежанската вълна и драматичните събития, свързани с нея“, сподели при откриването на конгреса д-р Клаус М. Хюсен, един от организаторите и домакините на мероприятиято.

Още на първото заседание нашият представител, директорът на Археологическия институт и музей при БАН – доцент Людмил Вагалински, отнесе бурни овации. В ръцете си той държеше екземпляр от току-що отпечатания книжен том с докладите на предишния Лимесконгрес, проведен в Русе, България, през 2012 г. „Това събитие бе от изключителна важност за България, за българската археология и наука“, сподели Л. Вагалински по-късно в една от паузите. След толкова години немилост и безпаричие българската археология отново може да излезе на международната сцена, да получи полагащото ѝ се внимание и признание сред чуждестранните учени.

– Доцент Вагалински, днес често се правят аналогии между наплива на бежанци в Европа и набезите на варварите, които ликвидират Римската империя. Говори се дори за ново Велико преселение на народите. Вие като учен – историк и археолог, съгласен ли сте с такова сравнение?

– Ами да, за съжаление, защото Великото преселение на народите, което започ-

ва с нахлуването на хуните в Европа, е предизвикано от военна интервенция. Хуните нахлуват в посока югозапад и удрят няколко племена – първо алани, после готи. Те унищожават мирния им живот, целия им свят, в резултат на което голяма част от тези племена започват да търсят нови земи, закрила, спокойно и уредено съществуване някъде другаде. Римската империя. Аланите и готите опитват да минат

Долен Дунав на територията на днешна България и то по съвсем мирен начин, като бежанци. Било им е трудно, имало е глад и мизерия, римските власти не са се отнасяли добре с тях. Римляните закъсняват. Те пропускат бежанските потоци по малко, както правим и ние. Но в същото време не им създават подходящи условия за живот. Дори се опитват да ги поставят под натиск, да ги изнудват. Така постепенно се акумулира недоволство и се стига до избухването на въстание. В същото време отвън нахлуват въоръжени формирования на други племена – остготи, алани. Пресичат Дунав и се присъединяват към вече уседналите в днешна България бежанци. Недоволството, въстанията и новите въоръжени орди разбиват императорската армия. Римската армия претърпява ужасно поражение при Адрианоупол през 378 г. от н.е. в един горещ ден, 9 август. Стига се до там, че император Валент е убит. Тези драматични събития водят до грастични промени в държавата и в крайна сметка Римската империя е поделена на Източна и Западна. До обединение не двете части се стига едва 1500 години по-късно.

– И сега ли така ще се развият събитията?

– Не казвам, че точно такъв сценарий чака Европа сега, но, за съжаление, има доста тревожни аналогии. В сегашния случай преселението на тези огромни човешки

маси е предизвикано от военните действия в Близкия изток и Северна Африка. Непоносимо е да се живее в състояние на война, на която не ѝ се вижда края, непоносимо е да не можеш да изхраниш семейството, да не можеш да се движиш спокойно по улицата, да не можеш да планираш и управляваш живота си, бъдещето си. Да, сравнението с историческите факти е много тревожно.

Но нека дам още една аналогия, от по-късни времена. Византийската империя губи Мала Азия, сегашния Анадол, след поредица от недопустими грешки. Една от най-значителните от тях е, че спира да подкрепя икономически пограничното население в Мала Азия, т. нар. акрити. Те имат свои въоръжени сили и докато се ползват с финансовата и моралната поддръжка на централната власт, всичко е наред. Акритите успяват да възпрат селджукските турци и техните въоръжени отряди. Но когато централната власт решава, че няма повече средства за съюзниците си, т.е. за поддържане целостта и устойчивостта на границата си, Византия се оказва де факто със застрашена територия. Селджукските турци нахлуват в земите ѝ, а след битката при Манцикерт през 1071 г. от н.е. Мала Азия вече не е в териториалните ѝ владения. Няколко века по-късно Византия губи и собствената си независимост. Процесът трае дълго, но началото му е свързано до голяма степен с лошо охраняваната граница.

– Ако съвременните политици познаваха по-добре историческите факти, може би щяха да се отнасят към сегашните събития по друг начин или щяха да реагират по друг начин. Какво според вас може и трябва да се направи, за да не се стига до разпадане и крах на днешна Европа?

– Това, което ме тревожи в момента, е неадекватната реакция по отношение на бежанската криза – както от страна на Центъра в Брюксел, така и от страна на големите и влиятелните държави. Става дума за ядрото на Европейския съюз – Германия, Франция, Великобритания. България

е един лимес, една гранична зона за Европа, нека си кажем откровено. И ако Европейският съюз е някакъв вид подобие на Римската империя, нека кажем какво е важно за лимеса през призмата на историята. Хората по периферията се чувстват добре, ако центърът е силен, ако има ясна политика и се грижи за своята граница. В момента, в който центърът отслабне икономически или по някаква чисто субективна причина, не взема правилните и навременните решения, лимесът рухва и хората там страдат. И ние, българите, сме в това отношение на предна линия.

Обръщайки се към фактологията на миналото, виждаме, че ако държавата се забави и не реагира своевременно и адекватно, ако остави безконтролно да бъде пресичана границата ѝ, ще се стигне рано или късно до фатални последици. Докато ЕС си позволява да не се централизира по една или друга причина, да няма на практика общи въоръжени сили, да разчита само на армията на САЩ, реакциите ѝ ще са мудни и цялата структура ще е на практика силно уязвима. В момента се сблъскваме с един проблем, който можеше да бъде решен превантивно много по-рано. Сега вече нещата изглеждат застрашително.

Смятам също така, че без равнопоставеност не само в задълженията (напр. при разпределянето на квотите с бежанци), но и в правата, облагите и изгодите, Европейският съюз няма шанс да просъществува още дълго време. Колкото и това да не се харесва на силните в ЕС, нещата не могат да вървят добре, ако едни печелят от общия пазар и се чувстват финансово добре, а други едва връзват двата края. Не може нещата да са добре, ако част от страните не допускат останалите да участват реално във вземането на политически и икономически решения. Не може да има двойни стандарти, не може да има клуб на привилегированите и на оцелелите. Разпадането на Европейския съюз няма да доведе до нищо добро за никоя страна в Европа. Ние сме свързани.

Преди 90 години – на 16 април 1925 г., верни на терористичната и рушителната си природа, българските комунисти, вдъхновени поръчково от вождовете си Георги Димитров и Васил Коларов, извършиха чудовищен терористичен акт, като взривиха катедралния храм „Св. Неделя“ с желание под развалините му да намери смъртта си и тогавашният български цар Борис III, който се е предполагало, че ще бъде в храма по това време. Вместо него там намериха смъртта си стотици невинни граждани. Днес техните следовници са първи под знамената на антитероризма. Това не им пречи да издигат паметници и с имената на вдъхновителите си да назовават градове, местности и улици в Родината ни.

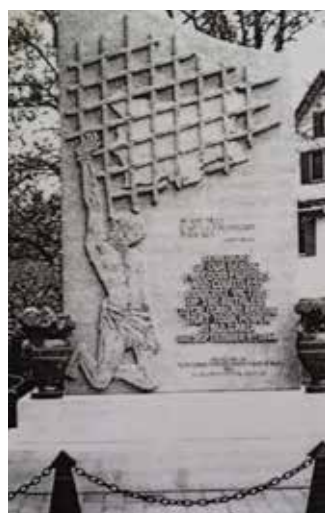

Храмът след атентата от 1925 г.

Възстановеният храм днес

Йезуитчина! Наглост! Кошмар!

В памет на героите – борци за свобода, и жертвите на тоталитарния режим, който заграби властта в България на 9 септември 1944 г.

Паметникът е построен през 1983 г. от църковната община „Св. Иван Рилски“ в Ниагара Фалс и Българския национален фронт, Инк.

Паметникът в Софийските гробища, издигнат в памет на избитите по присъди от т.нар. народен съд на 1 февруари 1945 г. – регенти на Царство България, съветници на Н. В. цар Борис III, министър-председатели от последните три правителства, преди черната за българския народ дата 9 септември 1944 г., министри и народни представители – общо 105 души, представители на политическия, общественостия и интелектуалния елит на Третата българска държава

Димитър Х. Попов

Докога?

Европейската цивилизация е в опасност!

Ние призоваваме всички европейци към тревога, хладнокръвно и без паника!

Проблемът с бежанците може и трябва да бъде решен там, където е възникнал!

Европа е длъжна незабавно да преоткрие себе си – с извънредни, революционни решения за създаване на Европейски съединени щати със:

- собствени финанси,
- собствена единна външна политика,
- собствени обединени въоръжени сили,
- единно законодателство по основните

въпроси на държавността, правораздаването, икономиката и отбраната.

С поэтапно в 10-годишен период въвеждане на единна осигурителна система и здравеопазване.

Крайно време е по-голямата част от европейската политическа класа да осъзнае, че ако политическият елит на Стария континент не предприеме сам революционните преобразувания, тогава революционната обстановка ще предизвика инициативата „отдолу“ и старият, вече напълно износен, „глобален ред“ ще бъде пометен с всички последици на всяка исторически позната ни революция.

В следващите редове ще поместим мисли на наблюдатели и анализатори за сегашните събития.

Хенри Кисинджър, „Световен ред“, София 2015, глава III: Ислямизмът и Близкият изток: свят в безреде, стр. 96-102:

Светът е свикнал с виковете от Близкия изток, призоваващи за смъкване на регионален и световен ред в името на една универсална визия. Разпространението на проповедническия абсолютизъм е запазена марка на един регион, оказал се между мечтата за бивша слава и съвременна неспособност да се обедини около общи принципи на вътрешната

или международната легитимност. Никъде другаде предизвикателството към световния ред не е било по-сложно – погледнато откъм организирания регионален ред и същевременно и откъм осигуряване съвместимостта на този ред с мира и стабилността в останалата част на света. В наши дни Близкият изток като че ли е осъден на едновременен експеримент с всички негови исторически периоди – империя, свещена война, чуждо владичество, религиозна война на всички срещу всички – преди да стигне (ако това въобще се случи) до установена концепция за международен ред. Докато това стане, регионът ще остане разпъван последователно от желание за присъединяване към световната общност и борба срещу нея.

...

Зоните, които завоюва ислямът, или където той властва над плащащите принудителен данък немюсюлмани, се смятат за една политическа цялост: **гар ал ислям**, или царство на мира. То се управлява от **халифат**, институция, идваща с правоверното наследство на първоначалната политическа власт, осъществявана от Пророка. Земите извън границите му са **гар ал харб**, царство на войната; мисията на исляма е да обедини тези региони в своя собствен световен ред и така да постигне всеобщия мир.

На теория гар ал ислям е в положение на война с гар ал харб, защото крайната ел на исляма, обществения ред на Пакс исламика, ще се наложи на всички груги и немюсюлманските общности или ще се превърнат в част от ислямската общност, или ще се подчинят на неговата власт като толерирани религиозни общности, или като самостоятелни единици ще поддържат договорни отношения с нея.

Стратегията за постигане на тази универсална система ще бъде наречена **гжихаг**, задължение, обвързващо вярващите да разпространяват своята вяра чрез битки. „Джи-

хаг“ включва военните действия, но той не се ограничава с военната стратегия; терминът включва също така и групи средства за пречупване на някоя друга сила и съпротива и за разпространяване на посланията на исляма, като например духовна борба или велики дела, прославящи религиозните му принципи. В зависимост от обстоятелствата на различните епохи и региони средствата могат да се различават доста – вярващият може да изпълнява **джихад** „със сърцето си, с езика си, с ръцете си или със сабята си“.

Други религии – особено християнската – са имали също така свои завоевателни фази във времена, когато са се вдъхновявали от своята вселенска мисия с подобно усърдие и са прибегвали до аналогични методи на завоевания и насилствени покръствания. Разликата е в това, че завоевателният дух у западния свят постепенно изчезва или приема формата на религиозни виждания, оказващи се не толкова абсолютни (или трайни), колкото религиозните императиви. С времето християнството става една философска и историческа концепция, а не действителен принцип на стратегия или международен ред. Този процес е улеснен, защото християнският свят поначало е установил граница между „нещата Цезарови“ и „нещата Божи“.

Димитър Х. Попов, „Кръговрати на историята“, София 2012, глава V. Турция: Запаха или шанс?, стр. 58-68:

...Почти три поколения араби, турци, пакистанци, афганистанци и други етноси, изповядващи ислям, живеят в Европа и безвъзвратно променят нейната съдба. В същото време на европейския впрег е застанала съвременна Турция, една империя отново в развитие. Страна, която след броени години ще достигне население от 100 милиона. Турция, която десетилетие нарастваше икономически почти с темповете на Китай. И не на последно място – страна, в която управляващата партия е ислямистка и силно националистическа. Та тази Турция вече няколко десетилетия чака търпеливо да бъде приета в Европейския съюз. Търпеливо, но

без угодничество. Със съзнанието на народ и държава с голяма история и с голямо бъдеще.

От това гали Турция ще „влезе“ в Европа, или ще остане извън нея, зависи до голяма степен съдбата именно на Европа и в по-малка степен съдбата на самата Турция.

Намерението на някои грандомани от върхушката на ЕС да протакат приемането на Турция в Съюза показва пълна липса на политическа и стратегическа далновидност, равностепенна на интелектуален кретенизъм. Подобна позиция създава условия през следващите десетина-петнадесет години турската република да стане жертва на ислямистка вътрешна експлозия. Човек трябва да е пълен слепец, за да не вижда и да не усеща изявите на турските екстремисти както в Истанбул, така и в най-затъмнената част на Турция. Във връзка с тази тенденция, която повече от десетилетие се е превърнала в процес, Самюъл Хънтингтън задава въпроса:

„Какво би станало, ако Турция се препредели? На гаден етап тя може да се окаже готова да отхвърли унижителната роля на просяк, молец се за членство в западния свят, и да се върне към своята далеч повнушителна и възвишена историческа роля на главен говорител на исляма и противник на Запада...“

Възможно ли е Турция да разиграе сценария с Южна Африка, отказвайки се от светската си ориентация като чужда на нейната същност по същия начин, по който Южна Африка се отказа от апартейда и вследствие на това се превърна от държава парий в рамките на своята цивилизация, във водеща държава на тази цивилизация... Но за да стане това, тя ще трябва да отхвърли наследството на Ататюрк много по-решително, отколкото Русия отхвърли Лениновото наследство. Освен това ще ѝ бъде необходим държавник от ранга на Ататюрк, който да съчетава религиозната и политическата легитимност, за да превърне Турция от раздвоена държава в държава-ядро.“

Може ли Турция има вече такъв избор? Възможно е...

Ако Турция днес стои пред вратата на Европейския съюз, в същото време тя като че ли започва все по-силно да осъзнава, че се изправя и на своя исторически кръстопът. Европа или Азия? Роля на партньор в голямата европейска общност или самостоятелна водеща роля като гържава-ядро на не по-малко могъщата ислямска общност.

Всеки „кръстопът“ поставя за разрешени най-малко две възможности. Така например, ако Турция не бъде приета навреме в ЕС, нейната гържавна система, установена от Кемал Ататюрк, първа може да стане жертва на ислямския фундаментализъм.

Един от важните фактори за това ще стане разпалването на националистическа истерия като реакция от пренебрежителното отношение на Запада. Подобни настроения вече са факт в Турция и спорадично избухват по един или друг повод. Такъв беше случаят с намерението на Франция официално да признае извършения геноцид срещу арменците в Турция в началото на миналия век.

Трудно е да се предвиди докъде може да стигне този масов ислямски натиск върху гържавната власт в Турция. Трудно е и поради това, че самата гържавна власт също съзнателно може да подклажда подобни настроения. Трудно е още и защото турците се убедиха, че (при подобни обстоятелства като случая с т.нар. френско намерение за геноцида срещу арменците), когато обществото и гържавата действат заедно, тогава преследваните цели се постигат по-лесно.

Засилването на позициите на радикалния ислям в Турция също е факт, който трябва да бъде отчетен със своите последици. Той предизвиква тревога дори в управляващите ислямистки среди на турското правителство. Защото радикалният ислям директно влияе за отгръпването на Турция от Европа и за поемането на полагащата ѝ се роля на гържава-ядро или на гържава, която трябва да възстанови халифата, премахнат навремето от Ататюрк и младотурците. А халифатът ни повече, ни по-малко е установяването на ислямска империя в Близкия изток, а възможно и в Средния изток. Неца, колкото на пръв

поглед невероятни, толкова и възможни за един период от 20-25 години напред.

По този повод нека никога не забравяме „Петте стълба на философията на радикалния ислям, които са безкомпромисни:

1. Подчинявай се на ислямския закон.
2. Неверниците са наоколо.
3. Ислямът трябва да управлява.

4. Джихад е единственият начин да се победи.

5. Вярата е причината.“

Подчинявай се на ислямския закон, защото самият Мохамед го е доказал с примера си:

„Но не – кълна се в твоя Господ! – те не ще станат вярващи, докато не те сторят съдник за всеки възникнал спор помежду им; после не намират затруднение у себе си относно онова, което си решил и напълно се подчиняват.“ (Сура 4:65).

Неверниците са наоколо. Теоретиците на исляма, като се основават на Корана и на мислите на Мохамед, извеждат три принципа на поведението на мюсюлманина на ислямската страна:

„Ако отречеш ислямския закон, това те прави неверник.

Да приемеш част от исляма, но да отричаш другата част, те прави неверник.“

Правителствата на неверниците трябва да бъдат разрушени. Защото: „А който не съди според онова, което Аллах е ни е послал – тези са неверниците.“ (Сура 5:44).

Ислямът трябва да управлява. Целта на радикалните ислямисти е възстановяването на халифата – на религиозната ислямска империя. Защото Аллах е казал:

„О Давид, ние наистина те сторихме наместник на земята, затова отсъждай между хората с истината (и правдата).“ (Сура 38:26).

Но ако трябва да потърсим истинското откровение на този трети стълб на радикалния ислям, трябва да се обърнем към един от идеолозите му Абдул Аля Маудуди (1903-1979), който казва:

„Ислямът желае да разруши навсякъде по лицето на земята всички гържави и пра-

вителиста, които се противопоставят на идеологията и програмата на исляма, независимо от страната или нацията, която я управлява.“

Подобни възгледи нямат нужда от коментар.

Джихад е единственият начин да се победи. В едно от последните си послания към вярващите Мохамед казва:

„Аз слязох от Аллах с меч и ръка и мое то богатство ще дойде от сянката на моя меч. И оня, който ми противоречи ще бъде унижен и преследван.“

За много читатели днес Коранът изглежда твърде противоречив със своите послания. За първите мюсюлмански общности обаче свещената им книга разкривала само логична последователност към налагане на вярата им върху повече хора и общности. Защото:

„И защо да не се сражавате по пътя на Аллах и заради слабите от мъжете, жените и децата, които казват: „Господи наш, изведи ни от това селище, обитателите на което са угнетители! И стани наш покровител, и стани наш избавител!“ (Сура 4:74, 75).

Народите, изповядващи ислям, са млади народи. Не исторически, а демографски. Най-значителната възрастова група на арабите, турците, иранците, пакистанците, афганистанците и др. е между 15 и 25 години. А младостта като жизнен стимул е революционна. Бунтът и недоволството, както и жаждата за джихад, допълнително се мотивират от ужасяващата бедност и неграмотност на местното население.

И докато народите в ислямските страни преживяват своеобразна форма на икономическо робство и политическа принуда от собствените си правителства, то имигрантите в западните страни, изповядващи ислям, са не в по-различно положение. Те се самозатварят в своите общности, изключват се от живота на приелата ги страна, като се ангажират обикновено с най-ниско платената работа, която могат да вършат, поради липса на каквато и да е квалификация и образование. Така постепено

и заплашително за Запада възникват десетки малки, изпълнени с омраза и завист, фанатизирани ислямски общества. Това реално са малки религиозни гържавици със свои духовници, храмове и училища, където се изучава Коранът. В тези общества революционните настроения и стремеж към мъченичество натрупват злобещата си енергия, която рано или късно неизбежно ще предизвика експлозия и/или поредица от експлозии.

И така, стигаме до петия стълб на исляма, който казва:

Вярата е причината. Вярата е непреодолим и извънредно силен фактор за фанатизмите. За фундаменталистите на исляма тя наподобява границата на съвършенство за праведника. В известен смисъл тя е осъзнато мъченичество. Ето защо и в този последен стълб номер 5 на ислямската радикална философия има няколко „стъпала“, по които вярващите трябва да се изкачат и да се приближат към вечната истина.

Ако вярваш в Аллах, ти ще се покориш.

Защото казано е в Корана: „И не се страхувайте от хората, а се страхувайте от мен“ (Сура 5:44).

На практика това послание от Корана означава вярващият да е готов да пренебрегне всяка власт и сила над него, ако тя не е в съгласие с волята на Аллах и на Корана.

Ако вярваш в съдбата, ти ще се покориш.

Съдбата или силата на предопределението е много важна част от учението на исляма. Според исляма животът на човека е изначално определен. И в Корана е казано:

„Никой не умира по друг начин, освен с позволението на Аллах в предписан срок“ (Сура 3:145).

Кое то на практика означава, че смъртта е един преход към вечния живот, който на вярващия и на мъченика предоставя пълно участие.

Ако вярваш в съда, ще се покориш.

Според ислямската теология Съдът – това е последният ден, в който Аллах трябва да реши съдбата на всички вярващи.

Мъчениците спечелват рая.

„И не смятай за мъртви убитите по пътя на Аллах! Не, живи са! При своя Господ те ще се препитават, лъкуващи за онава, което Аллах им е дарил от Своята благодат, и се дават за онези, които (ще ги последват), но все още не са ги настигнали, че няма страх за тях и не ще скърбят, радват се на обилie и благодат от Аллах. Не погубва Аллах наградата на вярващите.“ (Сура 3:169-171).

Смъртта не е поражение.

Един от бащите на радикалния ислям Сауд Кутб (1906-1965) се позовава на Корана, за да мотивира и тази теза:

„И не падайте духом, и не скърбете! Вие ще надделеете, ако сте вярващи!“ (Сура 3:139).

Ще повторим отново. Радикалните ислямисти, фундаменталисти – това са млади хора. Решителни и безкомпромисни. Фанатици на вярата. Огромната част от тях са крайно бедни и неграмотни младежи. Но има и една ограничена по численост прослойка от много образовани личности, експерти в своята област на знание. Те са по-фанатици от всички останали. Вярата ги е превърнала в бойци на Аллах. Всъщност те – образованите, умните, изобретателните и неразличимите в западното общество – са истинската заплаха за християнската цивилизация. Защото те са призваните да бъдат водачите. След тях ще тръгнат хилядите онеправдани, които няма какво да загубят, освен живота си, и по този начин да приемат мъченичеството.

Време е да се завърнем към другата възможност за Турция, а именно: тя да бъде приета в Европейския съюз и след време да стане източник-център на огромна фундаменталистка експлозия „вътре“ в Съюза.

Ако Турция отстрани изцяло армията от държавната политика и власт и отслаби контрола си върху кюрдските райони, в един момент Европейският съюз ще се сдобие с 80-милионна ислямска държава в своя състав. Ислямизацията и фундаментализмът ще станат необратими, а държавата – ядро на исляма – абсолютна реалност.

Когато казахме, че всеки кръстопът на историята представлява най-малко две възможности за развитие, това съвсем не означава, че всяка друга възможност или ситуация е малко вероятна. Напротив, за бъдещето на Република Турция, а също за бъдещото развитие на ЕС съществуват и благоприятни решения. Най-правилното от тях просто трябва да бъде намерено... А това означава да се обърне тенденцията за развитието на Европа (а защо не и за развитието на големите територии на Близкия и Средния изток, и на Северна Африка) и да се начертаят пътища и методи за съжителство на културите, на цивилизациите и на религиите, на юдейската, на християнската и на мюсюлманската общност...

Приемането на една голяма мюсюлманска страна за член на ЕС, който досега е организация на християнски нации, е този риск, който заслужава далновидността и смелостта на решението. Защото в реалните измерения на ислямския фундаментализъм и екстремизъм една интегрирана в Европа Турция ще укрепи още повече своите светски структури, без да накрънява религиозните чувства на своето население. А освен това в бъдеще в по-голяма степен, отколкото досега, ислямският тероризъм ще трябва да доказва своите предимства за митичния си средновековен халифат не само пред неверниците-кръстоносци, но и пред едноверците си. Всички тези възможности ще преместват границите на свободата и на търпимостта все по-на изток, към нови народи и територии.

В продължение на седем столетия турците мюсюлмани живеят в Европа и от нея, макар мъчително и бавно, са усвоили много от ценностите ѝ на търпимост, великодушие, правов ред и признаване на „другостта“... Това е една от най-сериозните предпоставки за Турция и за Запада като цяло, че са в състояние да отразят успешно опитите на ислямския тероризъм да обсеби мюсюлманската религия и мюсюлманската общност за своите разрушителни цели.

Математикът проф. Михаил Константинов за бежанците:

НАТО не е достатъчна, трябва европейска армия

Мария Калоянова

– Проф. Константинов, какви са прогнозите Ви за развитието на бежанския въпрос в Европа?

– Първо искам да обясня, че в България бежанци няма. Бежанци може да има в Турция, Гърция или в Русия и около нея, но бежанци у нас няма. България не граничи с воюваща държава. От друга страна, това, че тези хора не са бежанци, не означава, че са само икономически имигранти. Между тях може да има и дргуи, и работа на службите за сигурност е да установят дали сред тях няма например бойци на ислямска държава. Доколкото знам, вече няколко десетки такива са заловени. Това също трябва да се има предвид. Последните събития, които връхлетяха Европа, показаха две неща – първо, че в Европа няма лидерство, или има, но в много малки изключения. Но в големите водещи държави – в тези, които трябва да водят Европа, лидерство няма. Или да го кажем по-мекко – нямат лидери с адекватно поведение. И второто, което показаха събитията, е, че всъщност армиите никога не са губили своето значение. В частност на Европа ѝ липсва европейска армия. НАТО в случая не е достатъчна.

– С какво можем да си обясним поведението на някои от тези хора по границите, отказът им документите да бъдат проверени, нежеланието да минават легално през ГКПП-тата?

– Поведението им можем да обясним с лизавото поведение в случая на българските, а и не само на българските власти. Искам да припомня, че в България има действащ закон за държавната граница. Съгласно него, който mine по нерегламентиран начин границата, подлежи на затвор до 3 години с последващо експулсиране. Тъй като никой не прилага този закон, тези хора остават с погрешното

впечатление, че могат да газят законите на държавата, от която искат закрила. И смея да ви уверя, че ако останат в България, след като това нарушение им е простено, те няма да спазват и другите български закони. Както е казал народът – не е луд този, който изяжда зелника, а този, който тича да му донесе 3-4 залъка. Така че първо трябва да потърсим вината у нас – държава, която в момента няма сили да се защити. Тези думи звучат малко силно, защото България е слабо засегната от тази имигрантска криза, защото те много не се натискат да стоят тук. Аз не виждам как ще ги спрем с това неясно положение, ако например 10 хиляди души решат да минат границата. Ние трябва да сме наясно с този въпрос, а не да говорим политически коректни бръцолевения и глупости. Защото в момента в Европа има инвазия. Искаме или не, това е нашествие. Когато някой нахлува нежелан във вашата къща и се настанява във вашето легло и ви обяснява, че от хладилника трябва да си махнете свинското, това е нашествие. В някои градове в Европа това е стигнало до абсурд. Там настояват да не се продава свинско в магазините. С очите си видях как в Англия, в град Лестър местните мюсюлмани искаха англичанка да си махне от градината

глинени фигурки на прасенца. И не само ѝ го казали, но и градският съвет взел решение тази жена да си махне прасенцата. С такива управници отсега казвам – Европа няма никакъв шанс да остане християнска Европа или Европа на разнообразието. Европа не е само християнска. Докато Европа беше толерантна към всичко, сега се вижда, че тази толерантност е разрушителна. Защото тя не се оценява правилно, а само като липса на сила, като безволие. Хората, които идват от Близкия изток в Европа, дълбоко ни презират. И това го голяма степен е разбираемо. За тях ние сме хора без морал и ред други неща не харесват у нас. И те смятат, че имат право да дойдат тук и да ни командват. Е, аз не смятам така. Съвсем отговорно искам да заявя, че ако европейските лидери продължават да се държат по този лигав начин, ще дойде един европейски лидер. На немски „лидер“ се превежда „фюрер“. Тук добавям „да не дава Господ“. Или си оправяме къщата с демократични средства, или ще дойде фюрерът и ще ни оправи по един друг начин.

– Ще успеят ли държавите от ЕС да интегрират бежанците, или те ще започнат да налагат привичките и културата си повсеместно в крайна сметка?

– Тези хора, които идват тук, нямат никакъв шанс да бъдат интегрирани. Може би отделни единици от тях ще успеят. Доказателствата са навсякъде. В Европа във всеки голям град има някакво гето, в което 3-4 поколения имигранти стоят и изобщо не им идва на акъла да се интегрират. Така че да очакваме, че тези, които идват сега, ще се интегрират, е просто абсолютно нереалистично. Отново казвам – отделни единици ще успеят. Сред тях има високообразовани хора, с трудови навици – те сигурно ще намерят своето място. Но като цяло тази маса не може да бъде интегрирана и това вече е доказано. В Германия има турци, които бяха приети след войната да помогнат с възстановяването, те си направиха квартали, не желаят много да участ езика и си

правят турски анклави, турски общности. Няма лошо в това, но да твърдиш, че това е интеграция, е неправилно. Европа сега го някаква степен плаща и за стари грехове – не само на сегашните лидери. Когато трябваше да възстановяваме разрушенията, бяха добре дошли и араби, и турци. Сега излиза, че почват да ни пречат. Фактът, че навремето Европа експлоатираше тези държави, може би донякъде е и блокирал тяхното развитие. Но основната вина за всичко, което става, е в хората и във властите, които разрушиха държавите от Северна Африка. И от едни нормални диктатури, при които хората все пак имаше какво да ядат и къде да живеят, ги превърнаха в територии, където бродят някакви племена. Тези, които разрушиха Ирак, Либия, които се опитаха да разрушат Сирия, са виновни за това нещо. Тук трябва да приветстваме стоплянето на отношенията между САЩ и Русия, защото очевидно и на двете страни им стана ясно, че няма как да се оправи положението в Близкия изток, ако няма сътрудничество. И аз се надявам в резултат на това сътрудничество Ислямска държава да бъде унищожена в скоро време. А тази държава може да бъде унищожена в най-скоро време, ако се бомбардират нейните петролни кладенци. Всеки знае къде са, но го този момент това не се прави, а Турция продължава да купува нефт от ИД. Това са нещата, които трябва да се направят със съвместни усилия между САЩ, Русия и – доколкото може – Европа. Защото, за съжаление без европейска армия, Европа е един икономически гигант и политическо джудже. Волята си налагат САЩ, Русия и донякъде Китай. Това са империи с армии.

– Определихте поведението на европейските лидери като лигаво. Какво трябва да направят и трябва ли някой от тях да погледне оставка?

– Задължително. Европейските ръководства, може би с изключение на ръководството на Вишеградската четворка, трябва да погледат оставка. Направиха се фундаментални грешки. Защото не може

един ген да кажеш „елате всички“ и на другия ген да треснеш вратата на границата. Защото сред тези, които бяха, има и много погведени хора. А те бяха погведени от безотговорните приказки на някои европейски ръководители. Естествено, че трябва да погадат оставка. Това е вън от всякакво съмнение. Защото пак казвам – ако не вземем мерки, вълната, която ще ни залее догодина, ще бъде десеторно по-голяма. Виждаме потоците сега, но голямото събитие ще дойде догодина. Повтарям – който незаконно е преминал границата, който се е бил с полицията, който нарушава законите, трябва да влезе в затвора или моментално да бъде екстрадиран, а най-добре и двете. Нищо такова не се направи. Някакви идват и с ножица режат оградата. Трябва да ги заловят, да им вземат отпечатъците и да им забранят до живот влизане в държавата. Това е законът. А ние нищо не правим. Трябва да спазваме законите. Освен това да се осигурят условия да живеят в съседни на техните държави. Всички тези удавени дечица в Средиземно море всъщност са удавени от своите родители. Защото те тръгват от Турция, качват се на моторни лодки и се давят. В Турция никой не ги гони. За тях има лагери, в които има храна и вода, лекари. В този момент трябва да си абсолютно малоумен родител, да си качиш детенцето в една надуваема лодка и да го удавиш пред очите си. Вие бихте ли рискували живота на детето си? Никога, разбира се. Това е разликата в менталитета между нас и тях. Това е свършено друга култура. Когато отидете някъде на гости, ще се държите по правилата на домакина, а няма да налагате собствените си правила. Така че те или ще се държат, както е прието в Европа, или няма да бъдат допускани. Все още сме повече от тях и все още можем да ги спрем. Но затова трябва да имаме ръководство.

– Вече няколко държави изградиха гранични огради, а българското съоръжение изглежда някак символично. Трябва ли според вас да е по-високо, повече километри?

– Когато се прави ограда, тя трябва да е стабилна, като в Израел и в САЩ. Това са демократични държави, никой не може да ги обвини в противното и те правят огради. Унгарската ограда, бих казал, е много по-добра от нашата. Тук има един голям проблем – в България много се краде. Това е национален въпрос – като правим ограда, поне да не крадем оттам, да си я направим като хората. А който си позволи да мине през нея, 3 години затвор и доживотно лишаване от право да посещава държавата. Такива са законите, на какво основание не спазваме собствените си закони?!

– Несъмнено Турция помага по границата, а необходима ли е повече полиция и армия от наша страна?

– Трябва да се изпрати достатъчно количество. Ние трябва да можем да спрем всеки нелегален опит за проникване в страната. Ние трябва да спрем това нашествие. В момента българите работят много добре с турските власти. Но все пак има един реторичен въпрос – маса от тези хора кротко и бавно преминават огромни разстояния в Турция и това няма как да е станало без помощта на съответните турски органи. Така че те в началото ни ги стовариха тук, а след това, слава Богу, с общи усилия ги спираме. Тези хора има къде да отидат в Турция – животът им не е заплашен, има си лагери. Те обаче искат да отидат в Германия или Швеция. Откъде накъде ти ще казваш къде ще ходиш? Забележете за какво свръх нахалство става въпрос. Въпросът е кой стимулира това нахалство. Защото един нормален човек, който бяга от нещо, е благодарен, че си го пуснал в държавата си, създаваш му условия и го храниш. А някой явно го подкороосва да отиде в Германия. Ние живеем в театър на абсурда, в роман на Кафка. Не може толкова дълго да продължи. Ще дойде зимата, нещата ще се поуспокоят, а напролет какво ще правим? Ако тази година ни връхлетяха 1 млн. души, догодина ще дойдат 10 милиона.

– Липсата на единна европейска политика в комбинация с предстоящите избори у нас затруднява ли допълнително българските власти да действат по-решително?

– Нашите власти засега намират начин да лавират и засега са успешни. Опасението е, че ако дойде истинският натиск, няма да го удържим. Засега удържат добре, но това няма да продължава така, ако не вземем мерки. Не е нужно да избием тия хора. Трябва да им е ясно, че има закони – хващат нарушителя за ушите, моментално в затвора и след 3

години го изпращат у дома. Те не са луди, не са идиоти. Ще разберат, че в тази държава има закони и те се спазват. А наказанието за каналджиите трябва да е 15 години затвор и нагоре. Защото те правят опит за убийство, рискуват живота на тези, които превозват. Паричната глоба за тях да е 50 хил. лв. долна граница и затвор – да видим колко ще продължи пак каналджииството.

(Препечатка от в. „Телеграф“,
23 септември 2015 г.)

ДПС ще стане Втора политическа сила след местните избори

**Конституционният съд си изми ръцете за съдебната реформа и остави цялата отговорност в ръцете на парламента, казва депутатът от ДПС
Четин Казак**

Антоан Николов

– Г-н Казак, как си обяснявате сериозния консенсус, който парламентът успя да постигне за промените в конституцията?

– Признавам си, че не очаквахме толкова широка подкрепа, но това е добър знак, който даде Народното събрание. Така ще се оправдае широко споделяното мнение за необходимостта наистина да се състои съдебната реформа. В знак на добра воля ние също подкрепихме промените. Но тази подкрепа не е безусловна. Според нас някои текстове противоречат на конституцията. Разпределението в колегията на прокурорите и следователите не гарантира независимост от политиците. Затова настояваме между двете четения, без да се променя обхватът на поправките в конституцията, да се прецизират така текстовете, че те да прокламират категорично независимостта на съдебната власт.

– Да разбирам ли, че очаквате преразпределение в прокурорско-съдийската квота?

Четин Казак е роден на 29 юли 1972 г. в Търговище. По професия е юрист. Завършил е право в Сорбоната. Владее турски, френски, английски и руски език. Депутат от ДПС – от 39-ото до 43-тото НС включително. Секретар на ПГ на ДПС. Зам.-председател на правната комисия на НС, член на комисията по външна политика.

– Очакваме наистина да се получи таква разпределение, което да отнеме всякакво съмнение за политическа намеса. Само по този начин ще има гаранция срещу нарушаване на принципа за независимост на съдебната система. ДПС е на мнение, че превесът на избора на магистратите трябва да се даде и в двете колегии.

– На какъв компромис е склонно ДПС в текстовете между двете четения?

– Готови сме на всякакъв вид компромиси, ако те не отидат отвъд законосъобразността и конституционността. Когато се отива отвъд това, не е възможно да се правят компромиси. Надявам се всички партии да осъзнават това. Ако идеите за реформи в съдебната власт са отвъд тези, които ни налагат конституционните промени, не очаквайте нашата подкрепа.

– Възможно ли е да се стигне до първоначалния вариант, предложен от правосъдния министър, който взриви политическите сили и се наложи промените да се прекроят?

– Подобно предположение е абсурдно. Постигнатото широко съгласие не бива да бъде минирано. Не трябва да се връщат текстове и идеи, които вече ни разделиха. Ние няма да подкрепим нито един текст от първия вариант, тъй като онези промени не водеха до целите, за които се афишираха. Сега трябва да се съсредоточим само и единствено върху прецизиране на настоящия законопроект.

– Защо толкова се страхувате от явното гласуване във Висшия съдебен съвет, изслушването на главния прокурор в парламента, съвещателния глас на министъра при назначенията, сезирането на КС от съдилищата, равния брой прокурори, избрани от парламента и от съдебната власт?

– Явното гласуване е категорично неприемливо, тъй като то вместо да реши проблемите със задкулисието, щеше да ги задълбочи. Опитът за изваждането на прокуратурата от съдебната власт и нейното политизиране също е неприемливо. Не

сме съгласни и с другите елементи, които споменахте. Мисля, че в крайна сметка ще бъде взето едно мъдро и правилно решение да се преосмислят още веднъж текстовете и да се изчистят от спорните предложения. Поради тази причина ние станяхме съносители на този вариант.

– Как ще коментирате решението на Конституционния съд да не се меси, преди проектът да бъде приет от КС?

– КС отказа да се произнесе, като по този начин просто си изми ръцете и остави цялата отговорност на Народното събрание. Надявахме се КС да внесе правна сигурност и яснота, но за съжаление не го направи.

– Бламирахте реформаторите и с антикорупционния закон, а лидерът ви Лютви Местан обяви, че е необходим „нов ясен европейски и евроатлантически профил на властта – изчистен от ултранационалистически, рекетъорски и прочие ретроградни примеси“. Ваши колеги от ДПС коментираха, че под „рекетъори“ следва да се разбират партиите от РБ, които непрекъснато се опитвали да извиват ръцете на премиера Борисов. Доколко възможно е влизането ви в управлението и при какви условия?

– Аз не виждам основания да се прави връзка между изказванията, които сме направили във връзка с отхвърления закон, подготвен от екипа на Меглена Кунева, и тези спекулации. По принцип ние сме заявявали неведнъж, че ДПС е конструктивна и принципа опозиция на сегашната формула на управление, която е вредна за България. Формула, която съчетава в себе си уж проевропейски десни политически сили. Тази формула включва партии, които са извън общопримливия европейски модел на политическо представителство, каквито представляват националистическите и ксенофобските партии, съставляващи Патриотичния фронт. И една политическа сила, която по-скоро се позиционира вляво, както АБВ. Така че при тази формула на управление ДПС ка-

тегорично остава в опозиция. Докато тази формула на управление съществува, ние не бихме могли да участваме под каквато и да било форма.

– Привидно играете опозиция, но гласуването ви по важни закони показва точно обратното – с вашите гласове минаха пенсионните промени, приеха се поправки в Закона за референдумите, с които те изобщо няма да се улеснят, и пр. Що за опозиция сте тогава?

– Ние не даваме подкрепа за ГЕРБ. Ние подкрепяме онези предложения, онези законопроекти, които са в съответствие и в унисон с нашата предизборна платформа, политическа идеология и с принципите, които сме отстоявали през годините. За нас не е важно кой предлага законопроектите. Ако те са в правилната посока, естествено е, че ние ще ги подкрепим. Ние не сме безпринципна опозиция.

– Премиерът Борисов гори ви благодарно за подкрепата...

– Това са само спекулации. Истината е, че ние подкрепяме конкретни текстове. Ние не подкрепяме ГЕРБ или Реформаторския блок, а конкретни текстове.

– Колегата ви Делян Пеевски внезапно осветли част от бизнеса си и се заговори, че ще напусне парламента, а Борисов каза, че ДПС е по-приемливо без Пеевски. Склонни ли сте на такава сделка?

– Това са абсолютно медийни спекулации, които се тиражират от някои „доброжелатели“ сред политическите анализатори. Никакви сделки няма. Общо взето ДПС продължава да отстоява своите принципни позиции.

– Делян Пеевски ще напусне ли все пак Народното събрание?

– Аз не мога да коментирам от негово име. Това е въпрос на негов личен избор. Той е избран за народен представител от листата на ДПС и остава такъв.

– Могат ли предстоящите местни избори да пренаредят управляващото мнозинство, или да променят правителството?

– Категорично тези местни избори ще препозиционират политическите сили в политическата координатна система. Ще препозиционират политическите сили като представителност. Дали това ще се отрази на формулата на управление, остава да видим след това. Но тези избори ще покажат категорично кой колко тежи в момента в България.

– Предложихте кандидата за кмет на София с ясното съзнание, че няма шанс за успех. С каква цел го направихте?

– Ние не за първи път го правим. Целта на ДПС като трета политическа сила е да заеме сериозни позиции и в Столична община. За съжаление в момента нашето политическо влияние в столицата е доста под нашите очаквания и цели.

– Какви са очакванията ви за местните избори?

– Като програма минимум е да запазим така завоюваните позиции, които не са никак малки. А като програма максимум е да разширим нашето влияние и от трета политическа сила да станем втора.

– Ако вие станете втора политическа сила, може ли да предложите нов вариант на управление?

– Ние неведнъж сме отправяли призови към премиера Борисов да се раздели с антиевропейския субект в управляващото мнозинство в лицето на ПФ. Няма да се уморим да го правим.

– Ако патриотите излязат от управлението, вие може ли да заемете тяхното място?

– Това са спекулации. Това не е игра „стани да седна“. По принцип всяка политическа сила заема място, което е отредено от избирателите ѝ. Каква роля ще заеме ДПС, ще решат избирателите.

В. „Сега“, 5 септември 2015 г.

Македония

(перифраза*)

*Имала чедо българска майка
със името Македония.
Те били сестри три, неделими,
с Мизия и със Тракия.*

*Припев: Е-е-е, хей..., македонци,
е-е-е, хей, български орли!*

*Кат черни гарвани налетяха
най-злите сили европейски.
Наричаха ги още “велики”,
защото бяха имперски.*

*Припев: Е-е-е, хей..., македонци,
е-е-е, хей, български орли!*

*А сръбските им марионетки,
шовинисти, агресивни,
инвазия те осъществиха,
български дух посърбиха.*

*Припев: Е-е-е, хей..., македонци,
е-е-е, хей, български орли!*

*Като чакали те налетяха,
българско унищожиха...
Четиридесет хиляди жертви
никога не ще забравим!*

*Припев: Е-е-е, хей..., македонци,
е-е-е, хей, български орли!*

* Пее се по мелодията на комунистическата песен “Имала майка едно ми чедо Никола”.

Бележки към песента “Македония”

– В памет на 40 хиляди избити македонски българи – жертви на сръбския терор след откъсването на македонска България от майка България.

Обикновен случай:

Сръбският офицер: “Па ти що си ма?”

Отговор: “Българка съм!”

...следва пръскане на черепа ѝ с куршум от пистолета.

– В отговор на гнешната истерична антибългарска кампания в македонска България (т.нар. Република Македония).

– В отговор на многократното и непреставащо оскверняване на гроба на Мара Бунева.

– В знак на възмущение от националните предатели – т.нар. президент Желю Желев и правителството на Иван Костов, които първи признаха Република Македония и им подариха 150 танка, за което от благодарност днес се гаврят с нас.

– В знак на съжаление към съвременното младо поколение в македонска България (Република Македония) с деформирана и манипулирана историческа памет от просръбската агентура през дългия комунистически режим на управление с подчертано насилническа шовинистична нагласа.

Братя българи, времето ни зове! Да дадем отпор на рогоотстъпниците, националните предатели, хамелеоните и политическите подлози!

Ангел Т. Граматиков

ЧАСОВНИКЪТ

ЗА СПРАВЕДЛИВОТО

ВЪЗМЕЗДИЕ

ПОНЯКОГА

ЗАКЪСНЯВА,

НО ВРЕМЕТО МУ

ВИНАГИ

ИДВА!

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

*Трудно може да се каже "Не"
в положение "На колене".*

Кирил Караджов

Стотиците хиляди жертви по време на 45-годишното комунистическо управление в България, преминавали през преизподнята на комунистическия терор при разпити, съпроводени със зверски мъчения, по лагери, затвори и специализираните за целта килии-душегубки, от които се излиза само след бездихание, не искат за ексекуторите си (възложители, изпълнители, помагачи и свързани с тях декласирани човекоподобни същества – доносители) МЪСТ, а ВЪЗМЕЗДИЕ за престъпленията, извършени от служителите на комунистическата власт, към лицата (гражданите), попаднали в лапите им за "доказване" или съчиняване на виновността им.

**Въра
Сила
Суверенитетъ**